

Hữu sở tư

Đương thì ngã túy mỹ nhân gia
Mỹ nhân nhan sắc kiều như hoa
Kim nhật mỹ nhân khí ngã khứ
Thanh lâu châu bạc thiên chi nha
Quyên quyên thường nga nguyệt,
Tam ngũ nhị bát doanh hựu khuyết
Thúy mi thiên phát sinh biệt ly
Nhất vọng bất kiến tâm đoạn tuyệt
Tâm đoạn tuyệt kỷ thiên lý,
Mộng trung túy ngọa Vu Sơn vân
Giác lai lệ trích Tương Giang thủy
Tương Giang lưỡng ngạn hoa mộc thâm
Mỹ nhân bất kiến sầu nhân tâm
Hàm sầu cánh tẩu lục ý cầm
Điệu cao huyền tuyệt vô tri âm
Mỹ nhân hề! Mỹ nhân!
Bất tri mộ vũ hề ! Vì triêu vân ?
Tương tư nhất dạ mai hoa phát,
Hốt đáo song tiền nghi thị quân!

Dịch Nghĩa
Khi ấy ta say ở nhà người đẹp,
Vẻ mặt người đẹp nở nà như hoa
Ngày nay người đẹp bỏ ta đi,
Lầu xanh, rèm ngọc, xa tít tận chân trời,
Rời rợi bóng chị Hằng
Ba năm, đôi tám (1), tròn rồi lại khuyết
Tóc huyền, mày biếc, sống xa cách nhau,
Mỗi lần ngóng trông chẳng thấy, là ruột đứt từng đoạn
Ruột đứt từng đoạn (người xa) mấy nghìn dặm
Khi say, mơ nằm trong mây núi Vu (2)
Khi tỉnh, lệ rỏ tràn nước sông Tương (3)
Dòng Tương đôi bờ cỏ hoa thăm thẳm
Người đẹp không thấy, lòng ta thêm buồn
Ngậm buồn găng gảy cây đàn gấm biếc(4)
Điệu cao dây đứt, không người tri âm
Người đẹp chừ ! Người đẹp!
Chẳng hay là mưa chiều hay mây sớm ?
Một đêm nhớ nhau mai nở hoa,
Trước cửa sổ trông thấy, lại ngỡ là nàng .

(1) Ý chỉ đêm rằm và đêm mười sáu, độ trăng tròn

(2) Xưa Sở Tương Vương nằm mơ thấy một người con gái tự xưng là thần núi Vu, sớm làm mây , chiều làm mưa

(3) Vợ vua Thuần là Tương quân khóc vua Thuần

(4)Nguyên văn là Lục ý cầm (đàn gấm xanh biếc) tên một cây đàn của Tư Mã Tương Như

Dịch Thơ

Nhớ ai

Khi ta say ở nhà ai,
Mặt ai xinh đẹp tươi cười như hoa
Bây giờ ai vội lìa ta
Lầu xanh rèm ngọc xa xa chân trời
Bóng trắng xoay chuyển đầy vơi
Tóc xanh mây biếc cho người phân ly
Trong theo nào có thấy chi
Lòng riêng đòi đoạn đứt chia nghìn tằm
Non Vu nhớ lúc say nằm
Đùng khi tỉnh dậy, lệ đầm sông Tương
Sông Tương hoa cỏ hai hàng
Mỹ nhân chẳng thấy lòng càng xót xa
Ôm cầm dạo khúc khuây khoa
Điệu cao, dây đứt, ai là tình nhân!
Mỹ nhân này hơi mỹ nhân
Biết rằng mộ vũ, triều vân đâu giờ ?
Một đêm trắng trọc tương tư
Thấy hoa mai nở vội ngờ bóng ai ...

Bản dịch: Á Nam

Có nhớ ai

Hôm ta say ở nhà ai,
Mặt ai xinh đẹp, vẻ người như hoa.
Bây giờ người đẹp bỏ ta,
Lầu son rèm ngọc cách xa chân trời.
Trăng Hằng trong treo gương soi,
Ba năm, hai tám đầy vơi lạ gì.
Tóc vo, mây thúy chia lìa,
Đứt tằm khúc ruột chẳng vì khuất nhau.
Khuất nhau cách mấy ngàn dâu,
Để ai ruột đứt lòng đau khúc này.
Non Vu say giấc nằm mây,
Tỉnh ra nước mắt tuôn đầy mạch Tương.
Sông Tương cây cối chen hàng,
Ngóng ai chẳng thấy, sầu thương dạ người.
Ngậm sầu gảy khúc đàn chơi,
Đàn hay dây đứt không người biết nhau.
Hỡi ơi! Người đẹp ta đâu?
Mưa chiều mây sớm, ai hầu biết ai?
Nhớ nhau suốt một đêm dài,
Trước song trắng toát hoa mai lúc nào!
Ngỡ mình chẳng phải mình sao?

Bản dịch: Tản Đà

Nỗi nhớ

Thuở ấy ta say ở cạnh người
Người đẹp nhan sắc tựa hoa tươi
Hôm nay người đẹp đi xa mãi
Rèm ngọc, lầu xanh tím cuối trời.

Rười rượi bóng nguyệt hăng
Mười lăm, mười sáu rằm lại khuyết
Tóc huyền, mày biếc cách xa nhau
Mong chẳng gặp, lòng ta đứt tuyệt.

Lòng đứt tuyệt người xa nghìn dặm
Non Vu say mộng gối mây nằm
Mộng tan, lệ nhỏ sông Tương mãi
Sông Tương đôi bờ hoa cỏ thâm.
Người đẹp không gặp, lòng thương tâm!
Ôm sầu gượng gảy khúc đàn cầm
Điệu cao, dây đứt, ai tri âm...

Người đẹp ơi! Người đẹp ơi!
Biết em là mưa chiều hay là mây sớm trôi?
Tương tư một tối hoa mai nở
Chợt thoáng bên song ngõ bóng người.

Bản dịch: Lãng Xẹt Tử